

[Niels Andersen.]

som sådan, der skal tilgodeses, eller kapitalmagten, men det enkelte menneske. Vi må gøre os helt klart, hvad det er, lovgivningsmagten har til opgave, og i den forbindelse vil jeg gerne henvise til forordet i Jydske Lov, hvor der står sådan noget som: ville hver mand nøjes med sit, behøvede man ingen lov. Det må i og for sig være grundlaget for den lovgivning, der skal gennemføres i folketinget; vi bør give alle lige vilkår, og det er for så vidt her, skillelinjen mellem opposition og regeringspartier i dag er at finde, idet oppositionen fortsat ønsker at føre en begunstigespolitik for kapitalmagten; man ønsker at opretholde de særfordele, der nu engang findes, ønsker at opretholde muligheden for at føre udbytningspolitik. Det er det modsatte af, hvad Danmarks retsforbund ønsker, idet vi ønsker at føre en politik, som tager hensyn til det enkelte menneske.

Jeg håber, at vi fremover må have mulighed for at samarbejde på dette grundlag, og jeg håber, det fortsat må blive til lykke, som det hidtil har været det, for hele det danske samfund og for den enkelte borger i vort samfund.

**Fuglsang:** Ja, jeg følte næsten revolutionens vingeslag, da jeg sad og hørte på det ærede medlem hr. Niels Andersens opgør med alt, hvad der er konservativt, alt det bestående, jordmonopolet og alle dets virkninger, og hans skelnen mellem arbejdsskabe og arbejdsfrie værdier; men jeg må uægtelig erkende, at selve konklusionen blev lidt bleg i sammenligning med redegørelsen.

Og det er faktisk ikke det eneste område, hvor det ser sådan ud. Under forårets valggrummel blev der fra radikale kredse stillet krav om hurtigt valg. Motiveringen var dengang, at nu havde regeringen løst sine opgaver. Nu senere bruger man den samme motivering for at udskyde valget: at vi har en arbejdsdygtig regering, og at det går godt — se bare på lovgivningsarbejdet! „Et ualmindelig frugtbart år“ — tror jeg det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde. Se valutaoverskuddet og se på beskæftigelsen! Ja, faktisk skulle vi have det så godt, at bl. a. den meget talende og ofte citerede nationalbankdirektør, der som

andre ligesindede gør levestandarden op efter antallet af knallerter, fjernsyn og biler, endnu en gang har fundet anledning til at advare imod velfærdsstaten, der i lighed med Storm P.s berømte hund lever af at spise sig selv op.

Jeg tror, begge parter har taget munden for fuld. Ser man på de opgaver, der er løst, bør de vist ikke ses alt for direkte på baggrund af hverken de radikales eller de andre regeringspartiers principielle programmer, deres valglofter eller deres vælgergrundlag. Vel har der, takket være konjunkturerne — siger nogle — men i sidste ende takket være befolkningens indsats, været mulighed for at løse en række afgørende økonomiske, sociale og kulturelle opgaver, men vi er nu engang blevet belært om, at mulighed langt fra er det samme som virkeliggørelse. I praksis har den forløbne regeringsperiode mere været præget af højfinansens og monopolkredses tryk og påtryk, dels udtrykt i venstres og de konservatives fælleserklæring og deres praktiske virksomhed her i tinget, dels fremført af talrige henvendelser fra deputationer. Regeringens politik har bygget på regeringspartiernes parlamentariske muligheder for at virkeliggøre en politik i de arbejderes og småkårsfolks interesse, der dog udgør deres vælgerbasis.

I øvrigt er den økonomiske situation jo langt fra stabil. Valutaoverskuddet går tilbage, og hvad angår den meget omtalte beskæftigelse, så er for det første produktionen steget endnu stærkere, end beskæftigelsen er det; dernæst burde simpelt hen fuld beskæftigelse være en sikret menneskeret i et demokratisk samfund. Men vi har jo dog ikke fuld beskæftigelse, endsige det, man med et nyt, næsten magisk ord kalder overbeskæftigelse. Det afgørende er dog, at arbejderen ikke har opnået tryghed i beskæftigelsen. Dels har vi kapitalismens evigt svingende konjunkturer; dels er stærke kræfter, som er bange for det, man med et andet nyt ejendommeligt ord kalder lønglidning, interesserede i at skabe, hvad kapitalisterne og arbejdsgiverne kalder en passende arbejdsreserve. Det er de kredse, som er så ængstelige for, at levestandarden skal nå for højt op, som sætter så stærkt ind på at skabe en vis ledighed. Naturligvis vil ingen benægte, at der er mennesker,